

GUSTÁV MURÍN

MIKULÁŠ
ČERNÁK
PREHOVOVORIL?

FAKTY KONTRA MÝTY

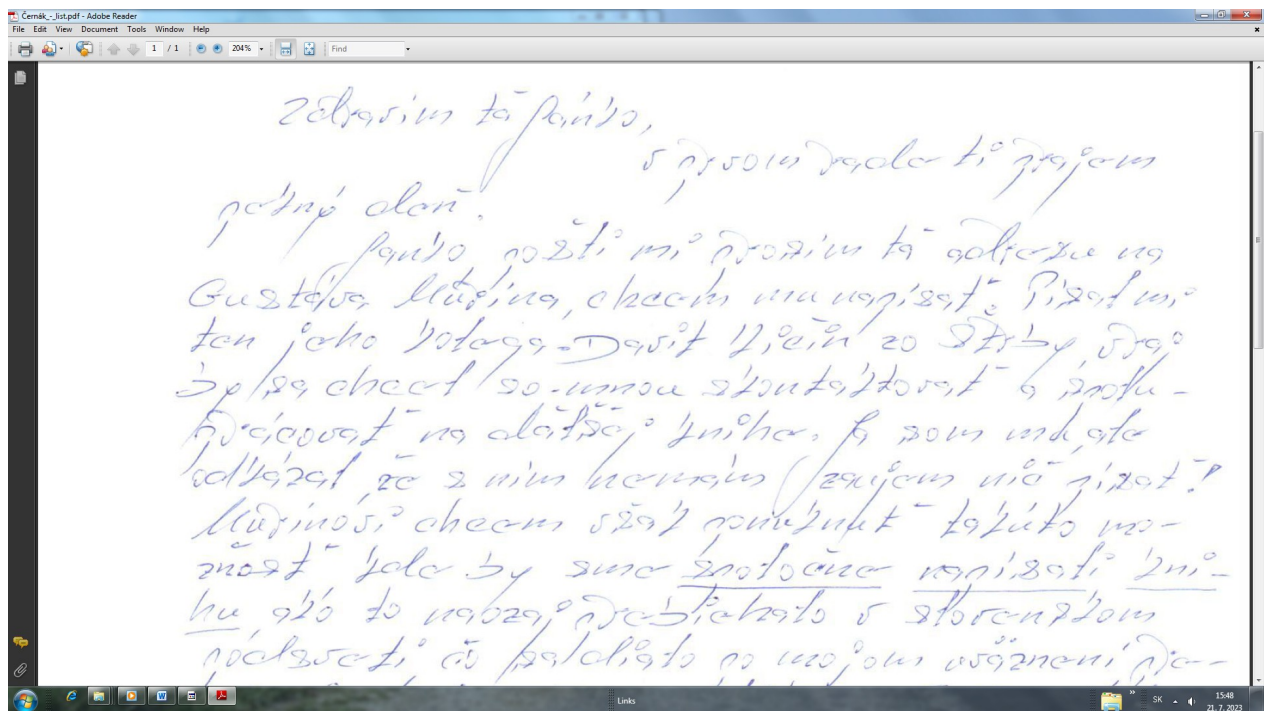
Gustáv Murín

Mikuláš Černák prehovoril?

Fakty kontra mýty

Obálka: Igor Vadovič

O tom, že Mikuláš Černák píše akési pamäti, som vedel viac ako rok a pol pred vydaním jeho knihy a to z jeho vlastného listu, kde ma označoval za niekoho, s kým by ju chcel písať. Tu je ten list:

A tu je text časti listu adresovanom jeho vtedajšiemu dvornému advokátovi JUDr. Jánovi Geregovi (v prípade gramatických chýb nejde o preklepy, ale dôkaz autenticity): „Janko, pošli mi, prosím adresu Gustáva Murína, chcem mu napísať. Písal mi ten jeho kolega David Kičin zo Štrby, vraj by sa chcel so mnou skontaktovať a spolupracovať na ďalšej knihe. Ja som mu ale odkázal, že s ním nemám záujem nič písať! Murínovi chcem však ponúknuť takúto možnosť kde by sme spoločne

napísali knihu, ako to naozaj prebiehalo v slovenskom podsvetí, čo sa dialo po mojom uväznení, napojenie podsvetia na politikov, SIS apod. A hlavne prečo som sa po 17-tich rokoch mlčania rozhodol hovoriť! Skontaktuj sa s ním a prednes mu to lebo mám aj iných, ktorí so mnou do toho chcú ísť, no on ma prednosť...”

Chvalabohu si to rozmyslel, takže ma po avíze od JUDr. Gerega v duchu uvedeného listu, nakoniec ani neoslovil a ja som nemusel odmietiť. A keď kniha vyšla, naozaj ma jej autor prekvapil. Ja som si totiž skutočne naivne myslel, že toľko rokov vo väzení privedie tohto bývalého najväčšieho širiteľa mafiánskeho teroru na Slovensku k úprimnému doznaniu svojich vín a podrobnému opisu jeho brutálnych krvavých skutkov, aby už nikdy nemohol odvolať zodpovednosť za ne. Stal sa priam opak. Černák nesplnil ani len to, čo oznamoval v liste. Veď aj preto to písal sám, lebo skúsený autor by ho iste upozornil, že si v mnohom odporuje. Ale zato vystavuje čitateľov únavnej a opakujúcej sa tiráde výčitiek na všetky strany a voči všetkým, len nie sebe, podloženou takým prekrúcaním faktov, či ich svojským výkladom, že to nejde prejsť mlčaním.

Mýtus o „chlapovi“

Černák sa rád vystatuje, že je „chlap“ a niektoré ženy ho za túto masku chlapáctva dokonca aj obdivujú. Ale čo je to za chlapa, ktorý si netrúfne postaviť sa čelom a sám svojim obetiam, ale zabíja ich zákerne a hlavne až potom, čo štyria jeho komplici držia bezbrannú obeť? A vytiahnuť zbraň na bezbrannú, poviazanú obeť? Čo je na tomto „chlapské“?

Pravý chlap sa za svoje činy nehanbí a neskrýva sa za vytáčky. Tak prečo sa na súdoch nezachoval ako chlap a nečelil následkom svojich

činov bez vytáčok a právnických podrazov? Áno, každý obvinený má právo použiť na svoju obhajobu všetky prostriedky vrátane lži. Ale potom nemá právo sa nazývať spravodlivým a pravdovravným chlapom!

Mýtus o „zrade“

Túto „mantru“, že bol „zradený“ najbližšími, Černák opakuje dokola už roky a prezentoval ju aj v mojej knihe rozhovorov MIKULÁŠ ČERNÁK (+ D. Kičin, vyd. Marenčin PT, 2010), ktorej najpodstatnejšie časti si tu môžete prečítať.

Černák vyčíta ostatným, že ho „zradili“, ale veď každý občan je povinný napomáhať spravodlivosti, tak aká „zrada“? Navyše na to mali dôvod, lebo on sa vo svojom násilníctve začal stávať nepredvídateľným a aj pre nich nebezpečným. Jasne to hovorí Kaštan, ktorému najviac nemôže prísť na meno, ale ktorý bol nepochybne z nich všetkých najbystrejší (preto sa tiež priamemu vraždeniu vyhýbal): „Zmizol jeden človečik od nás. Človečik, ktorého si Miki brával na takéto veci... ten človečik mal deti, o ktoré sa staral, a z jedného dňa na druhý zostali jeho deti samy. To ma dosť ovplyvnilo. Premietal som si, prečo sa to stalo. Veď ten človek nič nepokazil. Došlo mi, že to bolo len pre istotu. Keby náhodou... Chápete to? Ak niekto takto uvažuje, tak sa rovnako ľahko zbaví aj druhého, tretieho, štvrtého...“

A Černák sa naozaj takto zbavoval tých, ktorých najskôr volal k vraždám, aby sa pred nimi predvádzal svojou krutosťou (čosi o tom vypovedajú v tejto knihe aj súdni znalci) a po čase ich samých začal vraždiť z obavy, že by to, čo vykonal, aj dosvedčili.

To isté sa stalo aj Reichelovi, s ktorým sa Černák najskôr bratal. Reichel neskôr vypovedal, že Černák bol ako nekontrolovateľná strela, nedal sa nikým ani len varovať pred nezmyselnými demonštratívnymi zločinmi, ktoré sa zrodili len a len v jeho chorej hlave a robil to, čo si len zmyslel. Tak to malo byť aj v deň vraždy Jozefa Filipa. Reichel vtedy oslavoval tridsiatku. Černák tvrdil, že tento v Reichelovom hoteli ubytovaný hosť je policajný konfident, a že ho len postraší. Namiesto toho ho pred očami mnohých svedkov zabil. Potom sa otočil k Reichelovi a povedal mu: „Všetko najlepšie k narodeninám.“ Môže byť väčšia ukážka cynizmu? A tiež presvedčenia, že je nepostihnuteľný, lebo zbytočných svedkov svojich zločinov k ich vykonaniu priam pozýval.

V tom istom hoteli Černák s bandou neskôr chceli bývalého policajta a neskôr autičkára Slivenského tiež len „postrašiť“ a to tak dôsledne, že mu odrezali hlavu! Na Reichela krátko po Slivenského vražde strieľali. „Vystupovali sme s mamou z auta, a vtom sa ozvala streľba. Našťastie sa nikomu nič nestalo. Ihneď potom som začal konať. Syna s manželkou som poslal do Talianska, kde žijú dodnes. Rodičov som stiahol na miesto, kde sa skrývali dva roky. Ja sám som ušiel do Talianska. V zahraničí som sa skrýval päť rokov. Potom nasledovali tri roky väzby.“ Neskôr vyšlo najavo, že za útokom bol Černák, ktorý Slivenského rituálne zabil, ale svojmu katovi Kromkovi nahovoril, že to spáchal Reichel. Černák rád intrigoval, aj za cenu ľudských životov...

Ani Karol Mello si nikdy nebol istý výsledkom stretnutia s Černákom. Podľa neho to bol patologický zabijak. Mimochodom, Černák už po svojom prvom zatknutí označil (teda podľa Černákových kritérií „zradil“) Karola Mella ako objednávateľa vraždy Lenharta. Lenže to

Mello poprel a bol ochotný prísť a aj prišiel do Ilavy na osobnú konfrontáciu s Černákom. Ale Černák ju odrazu odmietol...

Ďalším mýtom je, že Černák o zločinoch, ktorých bol účastný, až doteraz urputne mlčal. Nič nie je vzdialenejšie pravde. V druhom procese síce najskôr odmietol vypovedať, lebo súd je vraj zaujatý, ale v prípravnom konaní už detailne opisoval jednotlivé vraždy a vzťahy rôznych mafiánskych skupín. Neskôr už pripúšťa aj svoju prítomnosť pri vraždách, ochotne vypovedá, ale ešte sa nepriznáva. Naopak, ochotne a podrobne vypovedá v iných kauzách. Konkrétne v máji 2009 na súdnom pojednávaní vo veci zavraždenia Jána Kromku, brata Černákovho povestného kata, sa Černák na prešovskom súde ochotne rozhovoril, ale, pochopiteľne, o **svojej verzii** celého činu a jeho aktérov.

A vypovedať teda začal znovu a podrobne oveľa skôr, než vyšla jeho kniha. Ako v nej potvrdzuje, urobil to z vlastného rozhodnutia a svojimi svedectvami sa novým vyšetrovateľom priam vnucoval. Odrazu teda robí to, čo iným vyčíta. Veď aká je to „chlapská česť“, keď on teraz udáva nielen tých, čo svedčili proti nemu, ale aj tých, ktorí proti nemu nikdy nevypovedali? Sú to sýkorovci Dlhý Laco a Kýbel, ale aj Roháč, ktorý roky unikal odsúdeniu, pretože proti nemu nikto nechcel svedčiť. Černák sa horlivo prihlásil aj k svedectvu proti Adamčovi, hoci prakticky nemal, čo svedčiť, len klebety z basy. Podľa Adamča vraj Černák už od roku 2002 spolupracuje s políciou. Takže Černák vo svojom okázalom geste „pravdy“ predčí v kajúcnictve aj tých, ktorým nemôže prísť už roky na meno. Zrádza a udáva na všetky strany, tak aká morálka? Akým právom on iných označuje za „zradcov“, ale za to isté by chcel asi priam metál?

Černák sa vo svojej zatiaľ jedinej knihe rozhorčuje, že tým, čo proti nemu svedčili, boli odpustené tresty za spoluúčasť (čo nie je úplne pravda). Ale on sám by chcel za svoje pochybné „svedectvá“ rovno odpustenie doživotia!

Mýtus o túžbe po „spravodlivosti“

Vraj túži len po spravodlivosti? Prečo potom pri svojich prvých „priznaniach“ pred súdom opakovane a zámerne klamal a prečo využil všetky obštrukcie a právnické kľučky čím ďalej od pravdy a spravodlivosti, pri svojom druhom a rozhodujúcom súde?

Podrobnosti aké finty, vytáčky a obštrukcie použili Černákovi advokáti i on sám, aby sa vyhol spravodlivosti, nájdete podrobne opísané v knihe „BOSS VŠETKÝCH BOSSOV“, ktorá je už vypredaná. Existuje však aktualizovaná E-kniha „MIKULÁŠ ČERNÁK - BOSS SLOVOM A OBRAZOM“ (vyd. iAdverti), ktorú nájdete na iTunes. O mojich opisoch Černákových súdov on sám vo svojom „prelomenom mlčaní“ píše, že sú tak verné, že nemá zmysel, aby ich znovu on sám opisoval. Až to budete čítať, zistíte čomu všetkému čelilo slovenské súdnictvo vďaka Černákovej zavádzajúcej obhajobe až do krajnosti a za každú cenu.

Černák vo svojej knihe tiež veľmi cudne zamlčiava, že mu súdna spravodlivosť dopriala neuveriteľný počet obhajcov, medzi ktorých okrem Jána Gerega patrili aj Daniel Maukš, František Habušovský, Jozef Karabáš, Viktor Križiak, Jozef Levkuš, Ľubomír Samuel, Ľudovít Štanglovič a Bicko. Po rokoch aj bývalý SIS-kár, JUDr. František Polák. A tým ten výpočet nekončí, lebo naša spoločnosť bola a je taká benevolentná, že nezabavila celý zločinmi získaný majetok Mikuláša

Černáka a tak si za tie krvavé peniaze mohol dovoliť najímať celú armádu právnikov. Tak sa mi v roku 2016 ozvala listom akási JUDr. Gabriela Kľačanová z Martina, ktorá sa „ako splnomocnená právna zástupkyňa p. Mikuláša Černáka“ rozhodla „upriamiť moju pozornosť“, že ona stráži Černákove právo na „osobnú česť, dobrú povesť a ochranu mena“. U zabijaka, čo sa medzičasom priznal k 32 vraždám vykonaným často zvlášť brutálnym spôsobom je to zvláštny výklad Ústavy. Tridsaťdva násobný vrah sa domáha „dobrej povesti“?! Čo je toto za paškvil produkovaný pani Kľačanovou?!

Je možné, že sa dnes k Černákovi hlásia niektorí obhajcovia aj naoko zadarmo, len aby si na tak známej kauze aj oni prihriali svoju polievočku. Nebolo by to možné, keby Spravodlivosť, ktorej sa Černák odteraz tak domáha, nebola u nás taká slepá a v treste nedôsledná.

Veľkú časť svojej knihy Černák venuje ničím nepodloženej domnienke, že jeho odsúdenie bolo vopred naplánované. Nič nemôže byť vzdialenejšie pravde. Veď bol oslobodený v prvom procese spod obvinenia z vraždy Szymaneka len pre púhu jednu pochybnosť s kostičkou pri náleze mŕtvoly tejto obete (a to napriek Černákovej cynickej poznámke, že sa mŕtvola asi „odkopala“). Pritom následné súdy v Poľsku aj neskoršie obvinenia u nás jednoznačne ukazovali na Černáka. Ten sa k tomuto zbabelému zločinu priznal až vtedy, keď si bol istý, že mu ako doživotne odsúdenému za to žiadny ďalší trest nehrozí. A nezabudol pri tom udať svojho najbližšieho mafiánskeho pobočníka, Kána, na ktorého by inak žiadny súd neprišiel...

Mimochodom, keď sa Černák tak domáhal spravodlivého procesu a práva na obhajobu, akú šancu na spravodlivý proces a obhajobu dal on svojim obetiam a že ich boli desiatky, ako sa sám chválil! Akú šancu hájiť

sa mal Filip, keď ho viedli na popravu len pre podozrenie, že je policajný konfident? A okrem toho, aké právo mal Černák kohokoľvek vraždiť pod akoukoľvek zámienkou? On sám si zo strachu pred trestom najal celý zástup advokátov, koľkých advokátov doprial svojim obetiam? Ani jedného?! A to je potom aká morálka?

Černák opisuje, ako mu vraj úmyselne zmarili predčasné prepustenie tým, že mu našli rádio v cele. Ale už nehovorí o tom, že za neoprávnené výhody, ktoré v nej mal, odsúdili dvoch príslušníkov väzenskej stráže. A že podporný list na predčasné prepustenie mu podpísal farár, ktorého obdaroval kradnutým autom...

Mýtus o „dobrom mafiánovi“

Prešlo už viac ako štvrtstoročie, odkedy sa Slovensko triaslo pred menom Černák. A ľudia radi zabúdajú, navyše keď priamych pamätníkov ubúda. To využívajú tí, čo zámerne falšujú minulosť a fabrikujú neskutočný portrét Černáka, aby sa mu zavďačili.

A idú tak ďaleko, že sa v jeho knihe dočítame, že vraj jeho vraždy sa nikdy nevyznačovali úchylnými alebo obzvlášť zavrhnutiahodnými spôsobmi?!?! A odrezať niekom hlavu a potom ju vystaviť na verejnosti nie je „obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob“? A pozývať si na popravy „hostí“ a predvádzať pred nimi svojmu moc nad spútanými obeťami takýmto krvavým divadlom, to nie je úchylné??

Ale veď čo čakáme od pána Samuela, ktorý prebehol od pozície sudcu, ktorý prvý Černáka odsúdil, k tomu istému Černákovi, aby ho obhajoval aj takýmto absurdnými konštrukciami, že všetky Černákove vraždy boli vybavovaním si účtov v podsvetí? A zjavne takémuto apologétovi nevadí, že jedným dychom spomína vraždu Bachledu, kde

vykonal Černák opäť nadprácu, lebo od neho mal byť len získaný podiel v Tatravagónke Poprad, ale nemal byť potom prečo zavraždený. Hneď mŕtvola Bachledu, ku ktorej sa už Černák priznal, teda svedčí o opaku. Ani krčmár Vlček nemal s podsvetím nič spoločné, naopak. Poliak Szymanek nebol Černákovým konkurentom v podsvetí, vôbec na Slovensku nepôsobil. Ale na Černákov príkaz ho uniesli, aby za to dostali tučné výkupné. A keď sa tak nestalo, Černák ho cynicky pred svedkami zavraždil, aj keď mu Szymanek opakovane a do poslednej chvíle peniaze sľuboval. „Dovidenia v pekle!“, bola Černákovou odpoveď. Ale jemu samému sa tam zjavne nechce.

A nie je úchylné žartovať pri vražde tak, že odrezanej hlave Slivenského vložil do úst zapálenú cigaretu s hláškou: „Nebude sa na mňa hnevať, veď som mu dal aj zafajčiť“?!!

Reichel vypovedal, že Černáka prosil, aby Slivenskému neublížoval, najmä nie v jeho hoteli. „Povedal mi, že sa s ním len porozprávajú...“ Po tejto vražde Reichel s Imrichom Oláhom dva dni otĺkali zakrvavenú omietku na mieste činu. A vtedy sa vrah vrátil, ale bez výčitiek. „Černák sa objavil s nejakou blondínkou Natáliou a smial sa, že si kvôli jednému kokotovi zbúram vlastný hotel,“ dodal Reichel.

A sám Černák uvádza ako „veselú príhodu“ z mladosti vyhodenie sprievodcu z idúceho vlaku. Skúste sa vžiť do situácie sprievodcu, ktorý si len dovolil pýtať od tínedžera Černáka platný cestovný lístok, a následkov takéhoto pádu z vlaku. Som naozaj zvedavý, kto by sa na tom, okrem Černáka, veselo bavil?

Ale tí, kto v súčasnosti Černáka obklopujú, zrejme aby sa mu zavďačili, živia zámerne nepravdivý obraz o „čestnom mafiánovi“, čo by mu neublížil, ale, chudáčik, musel.

O opaku sa presvedčíte z nasledujúcich rozhovorov sami.

Mýtus o „pravde“

Doteraz známe Černákove nové udania sú buď pochybné, či jednoducho smiešne. Ako sám priznáva, nedajú sa totiž dokázať. Viacerí svedkovia sú po smrti (niektorí aj vďaka nemu), stopy dávno zničené, takže takéto „odhalenie“ je len na úrovni „jedna pani povedala“ a on sa čuduje, že mu preto prokuratúra nedôveruje? Veď ich vedome zavádzal v prípade vraždy Filipa, ku ktorej sa najskôr priznal, ale čin popisoval naschvál v rozpore so súdnymi dôkazmi (sami sa o tom môžete presvedčiť v nasledujúcom rozhovore s ním).

Černák vraj ukazuje hroby jeho obetí, čo je pre vyšetovanie veľmi cenné. Ale keď sa aj taká mŕtvola nájde, nie je to žiadny dôkaz, že by pri vražde bol ešte niekto iný. A on sa teraz čuduje, že vyšetovatelia vznášajú nové obvinenia voči nemu a nie iným? To by sa pri predošlých jeho skutočne profesionálnych advokátoch nemohlo stať, aby Černák uveril rozprávke obhajcu Poláka, že stačí, aby ukázal na mŕtvolu a to ho automaticky oprávňuje, aby z vraždy obvinil aj kohokoľvek, na koho si spomenie. Toľko rokov študuje za mrežami právo a keď sa to týka jeho šance uniknúť doživotiu, uverí každej rozprávke? A hlavne, prečo by sme tomu mali veriť my?

V liste, na základe ktorého som mal byť oslovený, ako spoluautor jeho „prelomeného mlčania“, sľubuje odhaliť „napojenie podsvetia na politikov, SIS...“. Nič také v jeho „prelomovej“ knihe nenájdete. O SIS vôbec nič a o najvyšších politikoch čistá nula, ničové nič. Veď ako by aj mohol, keď už v rozhovore s novinárom Danielom Vraždom v roku 2010 priznal: „S Mečiarom som sa nikdy nestretol. Nemal som s ním dobré

vzťahy. Krajči vyhlásil, že som mafiánsky boss, až keď Mečiar dal pokyn, aby proti nám zasiahli. Keby sme boli s Mečiarom v kontakte, tak by to neurobil. Veď by som ho mohol zdiskreditovať.“

Sám Mečiar to len potvrdzuje slovami: „Černák mi písal, že terajší policajti ho žiadali, aby dal argumenty na mňa a na Lexu. Dal aj meno a popis osoby. List dostal minister spravodlivosti a informoval som generálneho prokurátora. Ten ale žiadal na vyšetrovanie aj oficiálne podanie, ktoré nedostal.“

Tak aká „pravda“, o ktorej by sme už nevedeli aj bez Černáka?

Najväčšia lož na záver

Každú autobiografiu, zvlášť keď je písaná tou istou osobou o sebe, treba brať s rezervou. Ale Černákové tvrdenie, že trpel tým, ako sa písalo „o mne, bezo mňa“ je tak absurdné, že nad tým ostáva rozum stáť. Alebo to chápať ako vtip na úrovni Chucka Norrisa. Žiadny mafián na Slovensku a zrejme ani v celej Európe nebol tak sledovaný médiami a nemal taký prístup k nim ako práve Černák.

Tvrdenie, že Černák „musel prelomiť mlčanie“ a vydať knihu, lebo v médiách nebola jeho kauza dostatočne verne opísaná, vyvrátil už pred rokmi jeho dvorný advokát JUDr. Ján Gereg (a viac sa od neho dozviete ďalej v tejto knihe) slovami: „Zrejme po prvýkrát sa práve v prípade Černáka mohla verejnosť oboznámiť s tým, ako taký súdny proces prebieha. Dovtedy médiá sledovali tieto kauzy len sporadicky a stručne. V prípade Černáka bola na moje prekvapenie úloha médií pozitívna... Vypočuli si názory rôznych strán. Neboli takto informovaní jednostranne len ústami hovorca silového rezortu. Nemal som nikdy vnútorný pocit nejakej krivdy z ich strany...“

Zoznam citácií médií, píšucich o Černákovi, len mnou použitých v knihe „Boss všetkých bossov“ zaberá 19 knižných strán, čo je viac ako 320 položiek. Medzičasom sa počet článkov o Černákovi aj s jeho výrokmi blíži tisíce. Ako sa tu ešte dočítate z vyjadrenia novinárky Timkovej, ona osobne monitorovala každý deň celý jeho druhý proces, ktorý trval desať týždňov. A pochopiteľne nebola z médií zďaleka sama. Medzičasom Černák poskytol rozsiahle rozhovory nielen jej, ale napríklad aj Danielovi Vraždovi. Tým to neskončilo.

Černákovi zoči-voči

S Mikulášom Černákom som sa stretol za kuriózných a pre mňa nečakaných, neplánovaných a pôvodne ani neželaných okolností. Ako najznámejší autor literatúry faktu o slovenskej mafii som pre niekoho možno paradoxne s mafiánmi v skutočnosti nikdy nič nemal, nepoznal ich, nechodil s nimi do školy, nehrával futbal, nestretával ich na diskotékach, či v baroch a nepoznal nielen ich, ale ani žiadnu ich priamu obeť. Kým som začal na túto tému písať, nebol som v tomto smere ničím ovplyvnený a nebol som poznačený ani žiadnou osobnou skúsenosťou. Paradoxnou výhodou totiž bolo, že som síce z Bratislavy, ale z okrajového záhradného mestského satelitu, ktorý si žije vlastným životom. Je tu všetko vybudované tak, že miestny rodák, pokiaľ netúži po akademickej, či diplomatickej kariére, si s rodným sídliskom vystačí až po dosiahnutie strednej školy a získanie zamestnania. Pre mafiánov sme boli ďaleko a rovnako to bolo pre nás, keď sme sa už vypravili do „mesta“, teda do centra. Žiadneho mafiána som teda v živote nestretol. Až na Černáka.

Bolo to v lete roku 2010, keď mi zavolať môj vtedajší vydavateľ, že by sa so mnou Černák chcel stretnúť. Dozvedel sa totiž od svojho dvorného advokáta, že o jeho prípade chystám napísať knihu. Veď to bolo už pol roku dopredu avizované na web-stránke vydavateľstva. Osobné stretnutie pritom nemalo žiadny zmysel. Moje knihy na túto tému, počnúc titulom „Mafia v Bratislave“, boli a sú založené výhradne na citáciách z mediálnych zdrojov. Sú to teda odborne spracované publikácie mapujúce 90. roky z pohľadu slovenských i inojazyčných médií. Žiadna investigatívna žurnalistika, ale poctivé spracovanie všetkých zdrojov dostupných v printovej, rozhlasovej, televíznej, ale aj internetovej podobe. Už z princípu preto nemalo žiadny zmysel stretávať sa s kýmkoľvek, kto túto tému zažil na vlastnej koži, pretože nepublikované informácie boli a sú pre tento druh kníh nepoužiteľné a pre mňa, ako ich autora zbytočne zavádzajúce. Niektoré tvrdenia totiž nedokázal vierohodne potvrdiť ani súd, či ich dokonca rôzne súdy posúdili rôzne a preto jediným praktickým riešením, ak sa generácie Slovákov mali dozvedieť, čo za hrôzy sa tu v 90. rokoch diali, bolo opísať „mediálny obraz“ danej doby. Preto som akýkoľvek kontakt s Černákom logicky odmietol. Lenže, môj vydavateľ mi volal na literárny festival v Srbsku, ktorého sa účastnili aj zahraniční kolegovia so skúsenosťami v svetových periodikách. A jeden z nich, Kanadčan, ma ubezpečil, že takéto stretnutie je nielen prípustné, ale možno aj užitočné. Veď čo keď mi chce Černák niečo dôležité povedať?

Po návrate do Bratislavy som sa teda skontaktoval s Černákovým dlhoročným dvorným advokátom JUDr. Jánom Geregom a snažil sa pochopiť, čo mi to chce Černák také dôležité oznámiť. Po vzájomnej e-mailovej a písomnej korešpondencii som vyrozumel, že mi to chce